

SOLYMOSI BÁLINT

A Rózsafüzér Királynője avagy egy utazó napjai

[Petőfi Sándor út, Szelevény, H]

Ahogy a még forró salakra zúdul a víz; a szerény és farkasvak, ám gyanúsan hízelgő örvénylésben létezésünk képe maga. Az utazó gyerekkorának hajnalai és éjszakái forgódnak egy füstlepte ébredésben; korareggel otthon fát és szenet rak a Rózsafüzér Királynője a vaskályhába, negyedórányi (időtlen) enyhülést hozva, miután az este felforrósított téglá, amelyet *döglesztőnek* rakott a dunya alá, éjjel lefagyott talpunkról. Élünk. Illetve iskolába, munkába megyünk úgy, hogy semmit sem tudunk apánkról, talán csak egy feltételezés; a feltételezések amúgy meg hiányozhatnak. Emígy meg a valóságban rejlik a titok. A lábmosások értelme a nap végén, ahogy az utazó apja szokta a lábát mosni. Akkor mégiscsak van. Az iskolaudvar is van, a felvigyázóval, a hamuval, ahogy üríti a hamut, majd egy kanná vízzel leönti, éppúgy kényszerűségből, amiképpen gyönyörű és rejtélyes egy nő arca. Vagy amiképpen gyönyörű és rejtélyes az, mit lehet tudni, hol, az est beálltával a parazsat apámmal körbehugyozzuk (írom fel jegyzetfüzetembe). Aztán éjjel, már megint híjával a képzeletnek, a szénnek és a felforrósított téglának, újfent nekiindulunk a Rózsafüzér Királynőjével szenet lopni, esetleg éppen az iskolaudvarra; mekkora tréfa! Őrültnek látszanátok, ha valaki meglátna benneteket; el viszont nem mosolyodnátok, semmi meleget nem hozna.

[Kilátó, Chrysopigi, Sifnos, G]

Afféle jobbító szándékkal lennék, mondja magában az utazó (mi vagy ki felé is, nem lehet tudni), ha úgy veszem, hogy nem vagyok, én már nem élek. (Egyébiránt, tegyük hozzá, fiatalos egy elgondolás). Élni, illetve egyszerre nem élni, csak úgy csendben, könnyedén, ahogy az áram megy a Rózsafüzér Királynője rövidzárlatos elosztóján át a hó alatt a kinti sufniába, ahol főzni is szokott, a mikrohullámú melegítőjébe, sütőjébe – aztán az úgynevezett kifejlet helyett egy vagy több sercenő fémszál, sercintésféle hangok, *a brand*, a szentimentális utazó farkasvigyora. Ahonnan elmegyünk, a dühünk miatt talán, hogy élünk, ugyanez a düh (akárha áramütések sora) visszahúz oda.

[O’Connell Street, Dublin, IRL]

Egyszerre fordult a szerencse, angyalok vették körbe és azt kérdezték énekelve, mennyi pénz kellene, mennyire volna szüksége, hogy útját folytatni tudja; erre az utazó azt válaszolta, hogy nem, nem akarja folytatni; erre az angyalok – „létezik az az összeg!” Vannak ezek a városi nyarak, afféle ellenpéldák, sötét levegő gyűri föl a bűzt, mely a csókoktól lesz tűrhetetlenné, érzelmeink, lágyak és felemásak, mint egy részegé, nem tudják elfoglalni helyüket itt a különben is hirtelen elárvultnak tetsző O’Connell Streeten, ahol az utazó, nem szívesen bár, újságolvasásba merül, a *szárítót* szárítónak olvassa (félre), mely a lehetetlen önarckép összevetése a lehetőséggel, mely a nyilvánvaló nevetségességen túl megint és újból a pénzről beszél, arról, hogy útját befejezze, az is pénz, az angyalok ezt adták értékére; a betegségét. Az angyalok az imént föltépték mellkasát, beleit szaggatták, és azt kérdezték nyafogva, hogy „Mi ez a nyomorult bűz”! Az angyalokat elkergetendő annyi válságot ráz le az újsággal az útra, hogy már karjai sem nagyon bírják, majd beül egy sörre valahová, és arra gondol, hogyan is legyen önmaga *szárítója*, végül is olyan tartalmatlanná, mint nincstelen élete? „Boldogok lehetnénk!” Ez jut eszébe aztán mindjárt, hibbant figyelemmel nézve az elsőre nem túl izgalmas képet;

a másik oldalon erkély, szárítókötél, üresen, illetve mégse teljesen – rajta egy kifordított krokodilbőr tárcát látunk. Látjuk, semmi, hogy most semmi, később út, füst és porfelhő, úttalan útrahívás, lélegzetvisszafojtva egy nő meghitt közelsége, frissen vágott zöld labirintusában.

